

har det ærede Medlem Hr. Fraenkel i en mærkværdig Grad Uret. I denne Betænkning — der er affattet noget konfust, maa jeg tilstaa; mange Steder er det vanskeligt at finde ud af, om det er Udvalget eller Flertallet eller Mindretallet, der taler; jeg har aldrig set en Betænkning affattet saaledes — staar der udtalt for Flertallets Regning, hvad jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil citere: „Formaalet maa være at tilveje Sikkerhed for, at der fremtidig ikke gives Tjenestemænd Tilladelse til Deltagelse i Virksomheder udenfor Statstjenesten“ — det lyder jo meget godt — „uden forudgaaende nøje Prøvelse af, om der under Udøvelsen heraf kan indtræde Forhold, som ikke er stemmende med Samfundets Krav til Tjenestemanden under Udførelse af hans Arbejde som saadan“.

Det er en meget omstændelig Maade at forklare det paa. Jeg kan kun fristes til at spørge, hvorfor man har givet denne lange, omstændelige Forklaring, naar man vil det samme som vi. Lovforslaget i Landstingets Affattelse er som skabt til at misforstaaes paa dette Punkt. Det hedder nemlig: „Hvis nævnte Revision ikke har fundet Sted inden 1. April 1923, vil Tjenestemænd i Udenrigsministeriet, som har Tilladelse til at have Beskæftigelse udenfor Statstjenesten, ikke kunne vedblive hermed, medmindre ny Tilladelse gives; Ministerens Afgørelse heraf træffes efter Forhandling med begge Tings Finansudvalg“.

Her er altsaa ikke, som den højtærede Minister synes at mene, Tale om Finansudvalget i den Forstand, hvori vi plejer at tage det, nemlig som Folketingets Finansudvalg, men om begge Tings Finansudvalg. Den Mulighed vil altsaa let kunne tænkes at indtræde, at det ene Finansudvalg, naar Ministeren efter 1. April 1923 kom til det, sagde: Nej, ikke nogen Forlængelse af Tilladelsen til at have saadanne Bierhverv! men det andet sagde: Vi kunde nok tænke os det. Saa bliver Udenrigsministeren atter stillet paa den Uriaspost at skulle træffe en skæbnsvanger Afgørelse i dette Spørgsmaal.

Hvad vi forlanger, er blot, at man udelader de sidste Par Linier, saaledes at Bestemmelsen kommer til at lyde saaledes: „Hvis nævnte Revision ikke har fundet Sted inden 1. April 1923, vil Tjenestemænd i Udenrigsministeriet, som har Tilladelse til at have Beskæftigelse udenfor Statstjenesten, ikke kunne vedblive dermed“. Hvorfor i al Verden kan man ikke

sætte Punktum her, naar man vil have det samme som vi? Hvorfor skal man have de andre Linier med, som aabner alle disse Muligheder for, at det kan blive helt anderledes, end man vil? Det er det, jeg ikke kan forstaa. Hvorfor kan man ikke lade de to Tings Udvalg træde sammen og forhandle sig til Rette om at slette disse stakkels faa Linier, saa den højtærede Regering kan opnaa Enighed i dette Spørgsmaal? Hvorfor vil man ikke det? Det er det, som gør os andre mistænksomme, at man ikke vil slette disse tre Linier. Man siger, man er ganske enig med os, men hvorfor i al Verden vil man saa ikke slette disse Par Linier, som fremkalder al Misforstaaelsen?

Jeg maa tilstaa, at det undrede mig i høj Grad at høre det ærede Medlem Hr. Fraenkels Motivering for, at han vilde stemme for Forslaget; for i lange Tider har ingen været hidsigere, maa jeg tilstaa, for at faa disse Bierhverv kategorisk udryddet end det ærede Medlem. Nu har det ærede Medlem fundet en Slags Trøst i denne Betænkning fra Landstinget; men jeg maa sige, det var en meget vaklende Begrundelse, vi fik fra det ærede Medlem, og jeg maa vel gaa ud fra, at der maa være sket et eller andet i det Parti, det ærede Medlem tilhører, saaledes at det, man i Almindelighed karakteriserer som Slapsvansene, endelig har bøjet Nakken for Pisken og nu maa makke ret og stemme sammen med Regeringen. Saaledes er det vel at forstaa, og det er der vel ikke noget at sige til; naar man har en Regering, saa maa man jo opretholde den.

Jeg kan efter det, der foreligger her, ikke forstaa, at ikke Regeringen ønsker, at hele dette Spørgsmaal henvises til en afgørende Behandling i et Fællesudvalg med Forsøg paa, om man kunde komme til Enighed om det. Men jeg forstaaer det saaledes nu, at man ikke ønsker noget saadant; man ønsker at gennemtrumfe sin Opfattelse i dette Spørgsmaal.

Fraenkel: Det ærede Medlem Hr. Niels Petersen rettede det Spørgsmaal til mig, hvorfor Loven var affattet i andre Udtryk i Landstinget end i Folketinget paa det omtalte Punkt, naar man dog mente det samme. Det kan ikke nytte noget, at det ærede Medlem retter det Spørgsmaal til mig, for det er ikke mig, der har skrevet Paragraffen; hvis jeg havde gjort det, var den ganske sikkert